

[Hagen Hagensen]

afgørende og væsentligt spørgsmål, ikke kan få det afklaret, fordi man sætter gebyret alt for højt.

Ud fra dette vil vi afgive stemme. Vi er imod alle de ændringsforslag, der er stillet. Det er ikke svært for os at stemme imod de af fremskridtspartiet og af SF stillede ændringsforslag, men det bekymrer os unægtelig, at man fra socialdemokratiets side har stillet dette, synes vi, asociale ændringsforslag.

Anders Poulsen (V):

Ingen af de stillede ændringsforslag her til anden behandling har overhovedet forbedret det af ministeren for skatter og afgifter fremsatte lovforslag. Venstre må derfor anbefale, at man stemmer imod samtlige de 14 stillede ændringsforslag.

Der er vel specielt grund til at gøre bemærkninger til ændringsforslag nr. 13 og ændringsforslag nr. 14. Ændringsforslag nr. 13, som er stillet af fremskridtspartiet, indebærer, at der af skatteyderne skal indbetales et gebyr på 5.000 kr., før sagsbehandlingen overhovedet går i gang. Dette ændringsforslag synes jeg taler for sig selv. Det vil naturligvis afskære en lang række mennesker fra at benytte den fundamentale retssikkerhedsforanstaltning, der er tale om her, nemlig den bindende forhåndsbesked.

Ændringsforslag nr. 14, stillet af socialdemokratiet, er egentlig ikke meget bedre, for det indebærer, at minimumsgrænsen, som af ministeren foreslås sat til 500 kr., hæves til 1.600 kr. – ja, egentlig hæves den til 2.000 kr. i 1983. Det er for mig at se et ganske ufatteligt socialdemokratisk forslag. Ingen i den socialdemokratiske folketingsgruppe kan være i tvivl om, at det netop afskærer nogle af de mindre skatteborgere fra at få denne bindende forhåndsbesked. De går slet og ret ikke ind i denne ordning. Hertil kan man sige: vel, de kan falde tilbage på den praksis, der er oparbejdet og gældende i øjeblikket, og hvorefter de godt nok kan få en forhåndsbesked, men ikke en bindende forhåndsbesked. Herved vil netop den kategori af skatteborgere, som dette rammer, afskæres fra at få den bindende forhåndsbesked. Det er for mig at se ganske ufatteligt, og jeg forstår slet ikke dette socialdemokratiske ændringsforslag.

Som tidligere nævnt anbefaler vi at stemme imod alle de stillede ændringsforslag.

Rahbæk Møller (SF):

I betænkningen har vi skrevet, at vi vil redegøre for vor stilling til sagen ved anden behandling, og det vil jeg gøre. Vi agter at stemme for lovforslaget ved tredje behandling. Vi mener, der er tale om en styrkelse af retssikkerheden. Vi er opmærksomme på, at det især bliver de besiddende klasser, der får glæde af denne styrkelse, men de har også krav på at få bedret deres retssikkerhed. Vi finder dog, at det gebyr, der skal betales, skal stå i et rimeligt forhold til omkostningerne, og vi vil derfor stemme for socialdemokratiets ændringsforslag nr. 14, der fastsætter et mindstegebyr på 2.000 kr. og i øvrigt indfører mulighed for at fastsætte et højere gebyr, når sagens omfang gør det rimeligt.

Der er et andet problem i lovforslaget, nemlig at det vil undergrave den lokale ligningsmyndighed, idet der ikke står noget om, at den enkelte ligningskommission skal høres. Der kan meget vel være sager, hvor lokalkendskab kan være afgørende for sagens udfald, uden at man kan sige, at den, der kommer med en anmodning, har givet mangelfulde oplysninger. Derfor foreslår vi i ændringsforslag nr. 5, at ligningskommissionerne skal høres. Ændringsforslaget er udformet på en sådan måde, at det ikke vil forsinke sagen og ikke vil kræve ekstra sagsbehandlinger.

Endvidere har vi fremsat ændringsforslag nr. 8. Det går ud på, at kendelserne skal offentliggøres. Det må være rimeligt. Det sker i dag i hvert fald principielt med landsskatteretskendelser, og denne ordning bør selvfølgelig også omfatte disse kendelser.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale begge vore ændringsforslag til tingets vedtagelse. Jeg skal oplyse, at vi stemmer imod samtlige fremskridtspartiets ændringsforslag.

Glistrup (FP):

Når man går ind i en butik for at købe et franskbrød eller et par bukser eller et eller andet andet, ja, så må man betale den pris, som det koster, bestemt af omkostningerne ved at fremstille det. Sådan bør det også være i vidt omfang inden for den offentlige sektor. Hvis man går hen og køber en jernbane-